

ubtalt, at han anseer sig for bespøjet til at faae Sagen afgjort ad administrativ Veie, da det Eneeste, han i saa Henseende kunde ønske at erfare, var Thingets, Rigsdagens, Stilling til Sagen; men Rigsdagens Stilling til Sagen kan ikke indvirke paa hans Opfattelse af, hvorvidt han troer at kunne afgjøre Sagen ad administrativ Veie eller ikke, og naar han, dersom Rigsdagen er stemt derfor, vil afgjøre den administrativt, maa han iforveien troe, at han kan afgjøre den paa denne Maade. Jeg seer derfor ikke, at det Forvar, som den ærede sidste Taler førte for, at ingen af de følgende Ministerne har indfriet det tidligere givne Løfte, kan gjælde for den nærværende Minister, saaledes som det har gjældt for de foregaaende. Men hertil kommer endnu, hvad jeg ogsaa maa tilføje, at jeg er opmærksom paa, at i dette Dieblig er Kirke- og Underviisningsministeren den Selsomme som Justitsministeren, saa at som Følge deraf de Underhandlinger, der tidligere maatte finde Sted mellem to enkelte Personer, nu kunne føres meget kortere og meget lettere; det er jo ikke let tænkeligt, at i dette Dieblig Kirke- og Underviisningsministeren og Justitsministeren skulde kunne være uenige eller staae paa ulige Standpunkt i denne Sag. Naar den ærede Minister meente, at han befandt sig i en uheldig Stilling, fordi han ikke var vis paa, at man vilde finde sig i, at Sagen blev afgjort ad administrativ Veie, og at han paa den anden Side ikke gjerne tog fat paa dette ene Lovgivningsarbejde, der maatte komme frem som en Dissenterlov, troer jeg, med hans Tilladelse, at han befinder sig i en Misforstaaelse. Jeg skal ikke nærmere gaae ind paa en Dissenterlovs Væsen og Værd; jeg hørte, da Dissenterloven blev omtalt, det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgfreds (Tscherning) forlange Ordet, og jeg skal gjerne overlade det til ham at udtale sig om dette Spørgsmaal. Jeg for mit Vedkommende skal kun ganske kort erklære, at jeg staaer paa det samme Standpunkt nu som dengang, da Biskop Engelstoft som Minister udtalte sig om Dissenterlo-

ven, paa det Standpunkt, jeg bestandig har staaet paa, det nemlig, at hvor man har Dissenterlove, har man ingen Troesfrihed. Jeg skulde ogsaa meget ønske, at den ærede Minister, hvis han ikke vil afgjøre Sagen ad administrativ Veie, maatte komme bort fra den Tanke at komme med en Dissenterlov, hvilken Tanke forekommer mig at være høist uheldig; det vil bringe idetmindste mig, der interesseres mig meget varmt for denne Sag, til at bekæmpe den, naar den kommer frem under denne Form. Men den behøver heller slet ikke at komme frem i Form af en Dissenterlov, den kan komme frem som en Lov paa et Par Linier, som gav dette særlige Samfund den Godkjendelse, Lovgivningen kræver. Jeg seer ikke, at der kan være det Fjerne i Veien for, at Ministeren fremkommer med en saadan Lov; men skulde han ikke være villig dertil, kan jeg ikke andet end med den ærede Spørger ønske, at han bestemt vilde erklære det, forat da vi Andre, der særligen interessere os for denne Sag, kunde fremkomme med en saadan Lov, for at denne Veie endelig at faae Sagen afgjort. — Den ærede Minister talte om en Hindring for at give det nærværende Troessamfund den i Grundloven fordrede Anerkjendelse, den Hindring nemlig, at Samfundet kun tæller 100 Medlemmer. Jeg skal iforveien, for ikke at blive misforstaaet, erklære, at jeg troer at kjende Samfundet temmelig nøie, uagtet jeg vistnok staaer det saa fjernt som vel Nogen her i Salen. Men naar det siges, at det kun tæller 100 Medlemmer, saa maa dette vistnok forståes paa en egen Maade, endstjændt der er flere og det meget gode Grunde til, at det ikke tæller mange Medlemmer. Jeg skulde saaledes tvivle om, at den ærede Justitsminister eller Kultusminister — jeg maa tilstaae, at jeg henvendte mig hellere til Justitsministeren end til Kultusministeren, fordi jeg troer, at Sagen burde høre under Justitsministeren og ikke under Kultusministeren — naar han taler om de 100 Medlemmer, da regner Andre med end Medlemmerne her i Kjøbenhavn;